

Darius Huguet, una vida per a una vocació

Darius Huguet va néixer a Lleida el 28 de juliol de 1903. El seu pare, Josep, era de Guissona i treballava de ferroviari, professió en què arribà a ser cap de maquinistes (en certa ocasió conduí el tren reial que transportava Alfons XIII de Saragossa a Barcelona). La seva mare, Maria, era natural de Lleida i va tenir, a més de Darius, dos altres fills, Satori, el gran, i Alicia, la més petita de tots tres germans. Els dos nois van tenir la sort de poder estudiar el batxillerat cosa infreqüent en aquella època, encara que per raons econòmiques van haver de canviar el prestigiós Liceu Escolar per l'Institut Públic. En Dari, al mateix temps, aconseguí d'entrar a treballar de mossò en una farmàcia quan només tenia 13 anys, i fou precisament aleshores quan, adonant-se de la consideració social que gaudien els metges, se li posà al cap la idea d'estudiar la carrera de medicina.

El jove Dari, a més d'estudiant i treballador, era un esportista complet. Practicava, sempre al costat del seu germà a qui professava una gran admiració, l'atletisme, la natació, el ciclisme i, sobretot, el futbol. En aquest darrer va arribar a formar part del primer equip federat de la capital del Segre, l'Associació Cultural Lleidatana, i, més tard, jugà en el Joventut Republicana (en Satori arribà més lluny i actuà en el primer equip del Lleida). Però, esport a part, quan als 16 anys va acabar el batxillerat, el seu pare li preguntà i ara, *què penses fer?*, l'adolescent, amb els ulls guspirejants d'il·lusió, va respondre: *Vull ser metge*. El veterà maquinista posà cara de pomes agres perquè volia que el seu fill també entrés a treballar de ferroviari, però la intervenció de la mare va ser decisiva per obtenir el corresponent permís d'anar a Barcelona a estudiar. La família, encara que no passava dificultats, no estava en condicions de costejar-li la carrera, però, en Dari, només tenia una obsessió al seu cap i, ja se sap, diuen que voler és poder.

D'aquesta manera ens trobem amb un xicot tan mudat que semblava sortit de la capsa, amb una maleta a la mà i cinc duros a la butxaca (que no era poc aleshores), acomiadant-se dels seus pares a l'estació de Lleida tot plorant: *No us preocupeu, que jo seré metge*.

L'etapa barcelonina

El nostre personatge arribava a Bar-

El metge lleidatà, l'any 1951.

celona a les 11 del matí a l'estació del Nord, en el començament d'una aventura que l'havia de portar a l'objectiu principal de la seva existència. El primer que havia de fer era cercar un treball que el permetés de sufragar la carrera. Només baixar del tren ja va començar a preguntar en totes les farmàcies que trobava si necessitaven un mossò. No va tenir sort fins que, quasi de vespre i quan es començava a mentalitzar que dormiria al carrer, va aconseguir que l'agafessin en una farmàcia situada al carrer de Borell a canvi, solament,

de menjar i dormir. El primer pas, trobar quelcom per sobreviure a Barcelona, ja estava fet. Un any després va venir la millora de canviar de farmàcia. Aquesta altra es trobava al carrer de Wad-Ras, al Poble Nou, i encara que ell no va demanar-ho, a més de la despesa li pagaven cent pessetes mensuals: *El farmacèutic, que es deia Ernest Justribó, era una bellíssima persona. Em va donar facilitats perquè jo comencés la carrera. Vaig tenir molta sort ja que les classes de Medicina em permetien fer de «curandero» a la farmàcia i així*

va fer que la gent vingués molt per allà.

El Sr. Justribó estimava tant el seu dependent que, fins i tot, li va dir que li regalava la farmàcia quan ell es morís. Quan això darrer va passar, però, la família Justribó va vendre's l'establiment a una altra persona i va ser aleshores quan l'Huguet es va voler independitzar i, tot aconseguint que una tia seva li deixés seixanta mil pesetes, va posar una altra farmàcia al mateix carrer (anava a nom d'un titulat farmacèutic a qui ell pagava una quota).

En Dari ja era molt conegut i estimat a la barriada i això li va portar un èxit de clientela que li va permetre de tornar el préstec només en dos anys. Aquella farmàcia, a més, va ser un lloc on no pocs estudiants lleidatans van trobar-hi ajut durant els anys vint. Mestrestant, la seva família s'havia traslladat a viure a Barcelona. El seu germà Satori estudiava Arquitectura i estava compromès amb el catalanisme, era seguidor de Macià i esdevingué un dels militants més actius d'Esquerra Republicana.

Amb el negoci a tota vela, en Dari es va poder dedicar ja a la Medicina. Després de fer els cursos inicials, va estudiar un any a Saragossa i la resta a Salamanca. Va fer tota la carrera de Lliure i només assistia a les classes en els darrers mesos del curs. El fet d'anar a estudiar a fora de Barcelona era perquè en aquesta ciutat no hi trobava la necessària tranquil·litat i concentració amb el negoci que el trafegava i, per què no dir-ho, les noies que l'empaitaven.

L'exili a França

L'any 1933 va ser esplèndid per a ell. Va acabar la carrera i es casà amb Maria Pérez, una madrilenya que s'havia traslladat a viure a Barcelona a causa del negoci familiar i amb qui portava festejant sis anys. A continuació va passar a treballar a l'Hospital de Sant Pau fins que el 1938, a causa de la Guerra Civil, va ser nomenat Tinent Metge del Cos de Seguretat de Catalunya amb destinació a la Vegueria de Manresa (del servei militar se n'havia lliurat per ser excedent de contingent). Quan la contesa bèl·lica arribava a la fi, l'encalç de les tropes franquistes provocà la diàspora republicana i, així, en Dari, al costat del seu germà, travessà la frontera per anar a parar a un camp de concentració de les terres germanes del Vallespir, a Arles, poble que, curiosament, guarda relació amb la història de Sant Abdon i Sant Senén, co-patrons de la nostra vila. Allà, les qualitats professionals i humanitàries d'en Dari es van donar a conèixer de seguida, però no tardà gaire en passar a

exercir la seva tasca en una clínica de Bessiers, a Occitània, en plena Segona Guerra Mundial. La seva intenció, tanmateix, era tornar a casa i quan li va sortir l'ocasió, l'any 1942, ho va fer. Enrera quedaven calamitats, sofriments, el bon record de la clínica en què treballà i, sobretot, la tristesa de deixar enterrat el seu germà, víctima d'una malaltia, en un poble de la Catalunya Nord.

Reunit una altra vegada amb la seva esposa, van decidir d'anar a passar uns dies de descans a Arén, a la província d'Osca, i va ser allí quan uns veïns de Benavarrí li proposaren d'anar a exercir per lliure en aquest poble de la Baixa Ribagorça. La idea li va agradar i així tenim com l'Huguet i la Maria van romandre ni més ni menys que 13 anys en aquell lloc on el dia que vaig marxar la gent plorava.

Un poble català que tingués mar

I si a Benavarrí havia deixat un record inesborrable, el mateix hauria de passar en el poble on aniria a continuació, aquesta vegada com a titular. En Dari volia obtenir una plaça en un poble de Catalunya que tingués mar i quan sorgí l'oportunitat de Cubelles no la desaprovà. Els dos esposos van arribar per primera vegada a la nostra vila un dissabte 15 de gener de 1956. El primer contacte va ser decebedor per a ells car no hi havia casa per al metge ni tampoc cap hostal on allotjar-se. Pel seu cap ja passava la idea de tornar a Benavarrí, però, el bon acolliment que rebien per part de la gent i, en especial, d'en Rafael Ibàñez i de la seva esposa Rossita, a la casa dels quals s'instal·laren, fou decisiu perquè el matrimoni Huguet decidís quedar-se definitivament a Cubelles, sense oblidar, evidentment, el fet d'estar novament a Catalunya, al costat del mar, com ell volia i prop d'una població relativament gran com Vilanova. Només mancava convèncer l'Ajuntament de la necessitat d'una casa per al metge: *Ara hi sóc jo -va dir al Consistori- però un altre dia en vindrà un de nou i el problema serà el mateix. Fa falta una casa per al metge.*

Tal com recorda en Joan Roig, això era difícil perquè l'Ajuntament vivia un temps de vaques magres. *Ja estàvem esverats amb un emprèstit per fer la nova Casa de la Vila i se'ns presentava aquest altre al damunt. Però vam comprendre que era necessari i d'aquesta manera es decidí construir la Clínica Rural, l'actual casa del metge, que fou inaugu-*

rada l'any 1964. Abans, el matrimoni va viure al carrer Major, en un pis de ca l'Elvireta, després van passar a Cal Redín, al carrer dels Horts, on durant molt de temps va ser el lloc de visites, i, a continuació, van tenir ocasió de comprar un xalet a la carretera en el qual hi van viure sis anys.

El senyor Huguet, tal com se l'ha anomenat sempre a Cubelles, ben aviat es va fer respectar i estimar. En la vida quotidiana dels anys seixanta era normal veure la seva figura dalt d'una bicicleta tot fent les visites domiciliàries. Quan a l'any 1972, per raons d'edat, va haver de deixar la plaça de Cubelles l'Ajuntament li va retre un homenatge nomenant-lo fill adoptiu de la vila. Aleshores es traslladà a Vilanova, on encara va exercir uns quants anys, i fent gala d'un envejable inconformisme, es proposà -i ho aconseguí- de fer el doctorat. **Se'n necessita de** voluntat i amor a una professió per, als 71 anys (era el curs 1973-74), llevar-se cada dia a les sis del matí per assistir a les classes. Els seus professors -entre els quals s'hi trobava l'actual conseller de la Generalitat, Josep Laporte-, quedaren bocabadats amb la seva actitud. **Mentre** que per als seus companys d'estudi, en Dari fou un exemple i un estimul, a la vegada. El cert és que va treure excel·lent en totes les assignatures menys en una. En aquesta, la nota fou matrícula d'honor.

Ja retirat del tot, el Dr. Huguet i la seva esposa tornaren a Cubelles i enguany, doncs, s'ha estrenat un carrer que porta el seu nom en reconeixement a la tasca i les qualitats d'un home que ja forma part inherent de la memòria personal de molta gent d'aquest poble que el va tenir tant de temps com a metge i com a amic.

Es pot afirmar, en definitiva, que la vida d'en Darius Huguet ha estat una vida dedicada a una vocació, la medicina, a través de la qual ha pogut abocar tota la seva humanitat, el seu amor al proïsme i la seva bonhomia. *Què caram d'homenatges! -diu ara-, jo sempre he intentat complir el màxim de bé «lo» meu deure.* I aquí, precisament en això que ell veu tant simple però que en realitat tant costa de dur a terme, rau la grandesa d'aquest home que encara recorda les dificultats que va passar per treure's la carrera de medicina però que no es cansa de repetir, **mil vegades que naixés, tornaria a ser metge.**

Joan Vidal